

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

1

Իջեւանին մէջ այս ինֆզինֆըս խորթ կը զգամ ես այլեւս,
Երէկ ես տէրն էի անոր, այսօր օտար եմ կարծես,
Ծանօթները՝ մէկիկ-մէկիկ անվերադարձ կը մեկնին,
Նորեկները ինձ՝ անծանօթ՝ անհաղորդ եմ անոնց ես:

2

Ըսի, իմաստն այս անսահման, այս հունաւոր
Տիեզերքին, զըտնեմ գուցէ իրեքուն խորն,
Ու սուգունցայ ես անոնց մէջ, տեսայ սակայն
Որ մակերեսը աւելի է լուսաւոր:

3

Երէկուան Ծառը չէ այս ծառը,
Ոչ ժայռը, ոչ լպարիսպը այս հաստ.
Երէկուան բառը չէ այս բառը,
Տարբեր է այսօր իր իմաստն:

4

Եթէ ճիշդ է թէ այս կեանքը չունի իմաստ, նըպատակ,
Որհապաւեն՝ չըփռած ենք մենք եզրին վիճի մ'անյատակ.
Չըշմարտութիւնն այդ թող քեզի մընայ, չունիմ պէտք իրեն.
Ես պատրանքի օրօրներով կ'ուզեմ որ կեանքս օրօրեն:

5

Սկսեմ եկող պիտի այրի. պիտի այրի մոխրանայ,
Մսխրին մէջ՝ ծառ-ծաղկի սերմեր պիտի ծըլին ու մեծնան.
Ծառի շուփին նորեկները պիտ' պատրանքներ օրօրեն,
Ծաղկներու բոյրով պիտի արբենան:

6

Երբ ուրիշներն կը պարէին՝ հակած էիր գիրքերին,
Որ լուծէիր Տիեզերքի, կեանքի խորհուրդը խորին.
Ի՞նչ է իմաստն այս առաջին, փաստանքին տարածամ,
Անցեալի սխալն անուղղելի, ժամնակի ձեռքն է դաժան:

7

Ինչ որ առիր, ետ տուր նորէն, ո՛վ ժամանակ.
Ետ տուր սըրտիս քեւերն նորէն, հեղ մ'ալ ճախրեմ
Անհունին մէջ. սեւի փոխէ մազն այս ներմակ.
Կեանքս ալ ուզես կը նըւիրեմ ես փոխարէն:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ